

esser, som den nævnte Lov søger at beskytte. Jeg mener derfor, at Lovforslaget er fuldstændig befojet. Det er kommet frem som en naturlig Afslutning paa Forhandling, der have været førte særlig i dette Ting i flere Aar, og hvorom dette Ting vel at mærke var meget nær ved at komme til Enighed ogsaa med den tidligere Justitsminister. Jeg tror, man kan berolige sig ved Lovforslaget. Det forværrer sikkert ikke de bestaaende Forhold. Om det opnaar noget mere i Retning af, hvad man kunde ønske, bliver jo et andet Spørgsmaal, og derom har jeg ikke paa-staaet noget. Jeg har for mit Vedkommende erkendt allerede ved 1ste Behandling, at der for den Sags Skyld ikke var nogen paatrængende Grund til at ønske Forandringer i den gældende Lov, men naar der hos en Del af Befolkningen er et stærkt Ønske om en saadan lettere Adgang, og naar det viser sig, at Administrationen ikke vil kunne magte at i mødekomme dette Ønske, med mindre en lettere Adgang aabnes, er Lovforslaget paa sin Plads og skader intet, samtidig med at det imødekommer disse Interesser. Jeg skal derfor tillade mig varmt at anbefale Forslagets Vedtagelse i dette Ting og haaber, at det samme maa kunne ske i det andet Ting.

Scavenius: Den højtærede Minister gaar ud fra, at dette Forslag ikke forværrer Tilstanden. Jeg tillader mig at mene, at det forværrer ikke saa lidt. Under 1ste Behandling tillod jeg mig at oplyse den højtærede Minister om, at aldeles afgjort var det ikke, at Justitsministeriet var villigt til uden Hensyn at give Tilladelse til enhver Navneforandring, naar denne gik ud paa at tage et Stednavn, og jeg tillader mig at tro, at ved at gennemgaa alle Akter denne Sag vedrørende vil Ministeren komme til at se, at dette ikke var et aldeles enkelt, enestaaende Tilfælde, men at der var flere af samme Art. Der kan efter denne Lov heller ikke være Tale om at tage Hensyn til bestaaende Slægters Navne, naar der søges om et Stednavn som nyt Navn, og derfor er der allerede paa dette Punkt en Forværring af det bestaaende. Dernæst ser jeg ikke rettere, end at denne fuldstændige Overladen til hundrede forskellige Autoriteter at afgøre Navneforandringer, selv om man søger at føre dem ind under visse bestemte Rammer, nødvendigvis maa gøre hele Navneforandringssagen mindre sikker, og at det derigennem meget lettere, end naar

hele Afgørelsen findes paa centralt Sted, vil føre til den Forvirring, den Opløsning, som jeg er inderlig overbevist om vil blive den nødvendige Følge af denne Lov. Men dernæst vil jeg sige, at naar vi skulle have en Lov om Navneforandring, skulde det dog være for derigennem at forbedre de nuværende Forhold, som ere slette, hvad der først og fremmest følger af den bedrøvelige Forordning af 1828, thi den har medført hele det nu bestaaende Utal af Slægtnavne paa *sen*, som i Virkeligheden ikke er Slægtnavne, men kun Fællesnavne. Hvad man skulde opnaa, var noget, som kunde være bedre. Man skulde gøre et Skridt hen imod en Slægtsindividualisering, hen imod det Maal, at enhver Slægt havde sit Navn. At dette ikke i sin fulde Konsekvens kan naas, bliver en anden Sag, men man skulde dog gøre et Skridt hen imod det. Helt naa det kan man ikke, men man skulde dog gøre et Skridt der hen imod, at man i Stedet for at hedde Hansen og Petersen og andre Navne paa *sen* kom til at hedde Hørup, Alslev, Estrup eller lignende Slægtsnavne, men det er ogsaa det hele, der opnaas. Den højtærede Minister omtalte dernæst det specielle Tilfælde, jeg fremdrog, at denne Navneforandring kunde benyttes til illoyal Konkurrence, at en Mand kunde tage en anden Mands Navn, naar denne havde samme Forretning som han og bor i samme Gade lige over for eller ved Siden af ham. Men den ærede Minister siger nu, at det kan han ikke, det forbyder Firmaloven. Men der er dog, saa vidt jeg ved — naar Talen ikke er om Kompagnier eller Selskaber, men kun om Enkeltmands Handel — ikke nogen Grund, hvorfor han behøver at anmelde det til Firmaregistret. Han behøver vist blot ganske simpelt at skrive Navnet over sin Dør. Hedder den, der vil konkurrere med en Mand ved Navn J. Randers, selv J. Jensen og for Fremtiden kommer til at hedde J. Randers, behøver han ikke at skrive andet over sin Butik end J. Randers, og Grunden til, at han gør det, vil i Almindelighed være den, at han ønsker at narre Folk, at bilde dem ind, at han er den anden, og der tror jeg ikke, man kan henvise til Firmalovgivningen, som maaske endog slet ikke vil vedkomme ham; det er i alt Fald ikke nødvendigt. Jeg mener altsaa, at dette Lovforslag er ude af Stand til at bringe noget som helst Fremskridt andet end en vis Billighed for dem, der ønske Navneforandring, og at det fremmer den Forvirring, der allerede er. Og hvorfor skal saa alt dette gøres? Det